

ÚJ FOLYAM. V. KÖ

3. SZÁM.

BUDAPEST. 1888. JANUÁR 15.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. ker., Kecskeméti-utca 6. szám (Pallas irodalmi és nyomdai részvénytársaság).
Előfizetési árak: egész évre (két kötet) 8 forint; félévre (egy kötet) 4 forint; negyedévre 2 forint. *Egyes szám* ára 16 krajczár.

A SZUSZ.

— Humorisztikus regény, írta Szabó Endre. —

III.

JÖTTÜNK-MENTÜNK: SZÁZ FORINT.

(3. közlemény.)

Részeg volt a nagy-apám is hajdanán,
Mikor király-választás volt Pest-Budán.

Hanem azért Loncsár András uram és hű követ-társa, Savanyú Mihály tanácsos uram, mégis csak fel-érkezének Budapestre.

Minthogy már járatosak voltak a képviselő-keresés mesterségében s épen ebéd ideje is volt, egyenesen a Szikszay-étterembe tartottak; ott leültek az udvaron a szép körsífkák árnyékába, s mihelyt helyet foglaltak, Loncsár András uram azonnal kiadta topográfiai tudományát, oda mutatván a fal tövében elhuzódó hosszú asztalra:

— Ahol, tanácsos uram, a törvényhozó testület.

Savanyú tompán meredt rá. Ezt már csakugyan nem értette, mivelhogy a mutatott helyen egy lélek sem volt látható. Loncsárnak tetszett, hogy Savanyú uram nem éri fel őt észszel, hát megmagyarázta szavait:

— Azt mondtam, tanácsos uram, hogy a törvényhozó urak testjei itt szoknak ülni, mikor ebédelnek. Iszen olvashatta sokszor ezt a kitétel az újságokban.

Savanyú uram csak a vállát vonogatta. Nem mutatta egy szóval sem, hogy okosabb lett. Lustán pislantott oldalra a megjelent pinczérre, a ki ázt kérdezte, hogy borral szolgálhat, vagy serrel?

— Borral.

— Mennyivel?

Savanyú uram ásitott, a sapkáját feljebb nyomta s megint a legnagyobb lomhasággal felelt:

— Először csak négy litert, hogy meg ne melegedjek.

Loncsár András uram bölintott a fejével, hogy ez az előrelátás nagyon jó s el is mosolyodott rá, mivelhogy ilyen okos csapáson nem mindig szokott a Savanyú uram esze megfordulni.

Mert hát — hogy ismételjük — szörnyű buta jószág volt ez a Savanyú Mihály — a mig józan volt. Akár egy tehén. Nem mozdult annak az esze masinájában egy kerek sem, mig egynéhány pohárnak a fenekére nem nézett. Reggelenként azt se tudta volna megmondani, hogy hogy hívják? Hanem este felé! No, akkor mintha csak kicserélték volna. Úgy-annyira, hogy az ő kedvéért mindig vacsora után ült törvényt a csarabulyi tanács. Az isten is részeg embernek teremtette.

Egészen ellentéte volt neki Loncsár András. Az meg ha bort ivott — pedig ivott ám — : mindjárt elfelejtette a tudományát, bámult, mint valami kőszent, nagyokat

kacsintott, hogy csak úgy klappant, minden órában szólt egyet, azt is oly botorul, mint egy gyerek: egy szóval, mintha kicserélték volna őt is: az antik bölcsből egyszerre csarabulyi csizmadia lett.

A miből az következik, hogy e két jeles férfiú, habár külön-külön is jóra való vala, teljes egészet mégis csak együtt képezett, valamint a kerekas kúton a kettős vödör rendszer: ha az egyik leszáll, a másik felkerül — és megfordítva — s ha az egyik le talál szakadni, a másik is menten lezuhan.

Nem is szakadtak ám el a mi embereink egymástól ha köz-ügyben kellett eljárni; privatim persze, akkor lehetett okos vagy nem okos egyik is, másik is, a mikor nekik tetszett.

No hát leültek ebédelni a körisfák alá.

— Aztán, tanácsos uram, a mint megállapodtunk s témába tettük a tárgyakat: mindenekelőtt körültekintésekkel éldegélünk, nem jár el a nyelvünk mindjárt, hogy miben viselkedünk.

— Ahom! hagyta helyben Savanyú Mihály egy egész bokor salátát kapva be.

— Mert hogy «ki-nált portékának» olcsó az ára.

Töltötték és ittak.

A közben a törvényhozó testület helyére szállingózni kezdtek a haza atyjai.

Loncsár András oda-oda sandított fél-szemmel, aztán suttegvá magyarázta társának, hogy gyülekeznek már a kuncsaftok. Némelyik honatyáról azt is megtudta mondani, hogy kinek hívják? Savanyú Mihály meg első mondásra kezdett mindent megérteni, könnyű volt neki: két litert már elnyeltek.

— Tanácsos uram!

— Mi a', nemzeti uram?

— Úgy nézem, hogy az a fekete képű ide erányoz: eszedén légy, Csarabuly városa.

Savanyú Mihály fel sem vevő szemet vetett arra felé, felhúzta meg leeresztette a vállát, azzal csak vájta tovább a fogát a villa hegyével.

— Hát hadd nézzen. Ezt ugyan nem visszük el. —

kezdezt Savanyú Mihály tanácsos már véleményt is kockáztatni.

— Úgy-e? — kérde Loncsár András, a ki meg ellenkezőleg olyformán viselkedett, mintha beadná a derekát Savanyú Mihálynak.

Hja, a negyedik litert bontották meg.

A beszélgetés kezdett megfordított arányban haladni: Savanyú Mihály uram volt a bőbeszédű s Loncsár András uram fukarkodott a szóval; végre pedig mikor fizetésre került volna a sor, Loncsár András uram megtámasztotta a fejét egyik könyökére s elkezdte letudni az ebéd-utáni álmot.

Savanyú Mihályon maradt egészen Csarabuly érdekének a képvisellete.

De mihelyt azt mondta Savanyú Mihály nagy vörösén, úgy hátulról előre felé intve a pinczérnek, hogy «fizetni», abban a minutában letette a villát a képviselők asztalánál az a fekete ábrázatú hon-anya s mintha arra volna utja valahová, Savanyú uram felé került, aztán mintegy véletlenül ránézett, meglepetve hátra hőkölt:

— Nini, hiszen ezek csarabulyiak; — aztán mintegy magában folytatta:

— Loncsár... ez meg ha jól nézem Savanyú Mihály uram...

Savanyú uram nézett, nézett, csak úgy szikrázott belé a szeme, de csak nem bírta kisütni, hogy ki az? végre vékonyon könyökölte az alvó csizmadiát, mire az kipkedett, kapkodott.

— No, megérkeztünk?

— Dehogyan érkeztünk; hanem egy ismerősünk akadt, egy képviselő úr, — magyarázta Savanyú Mihály, bár bölcsen tudta, hogy hiába.

— Hát — kigyelmed a soros, — motyogta Loncsár és tovább szendergett.

A fekete képű úr aztán megismertette magát:

— Hát nem ismer kigyelmed? Én Csalomár György képviselő vagyok... ott voltam a multkor a kigyelmekek képviselő-választásán... sokat beszélgettünk együtt.

Savanyú uram azonban ötet ucssegéljen nem emlékezett a képviselő úrra; hanem azért tisztesség-tudással leülte az asztalhoz s töltött neki, kocczintott vele.

— Hát aztán mi járatban vannak, Savanyú uram? Hátha szolgálhatok valami útbaigazítással.

— Köszönöm alázattal . . . nem sok útbaigazítás kell hozzá, — mosolygott Savanyú.

Csalomár György bizalmasan a Savanyú uram térdére legyintett a kezével:

— Mit titkolózik, Savanyú uram, úgy is tudom, mit akarnak: képviselő-jelöltet keresnek.

— Nem lehetetlen biz' az, — felelt Savanyú, perczetgetve a saját zsebéből meggyújtott kénköves gyúfát, rá akarván pipálni; — nem lehetetlen biz' az . . . de honnan tudja ezt a képviselő úr? — kérdé Savanyú annyira csodálkozva s a közben félszemmél addig nézve rá, hogy elégett a gyufa a nélkül, hogy rágyújtott volna vele.

— Honnan? — nevetett a képviselő s felelet helyett megint ő kérdezett: hát aztán milyen pártit keresnek?

Savanyú büszkén rántotta fel a mellét s mosolygó önérzettel felelt:

— Hát bizony már csak kormánypártit.

Csalomár György arra egy kicsit elkomorult.

— Kormánypártit? hát mért nem inkább mérsékelt ellenzéki?

— Hm! talán bizony a képviselő úr mérsékelt ellenzéki?

— Nem biz' én, mert én kormánypárti vagyok. De látja Savanyú uram, meguntam már, — bizalmaskodott Csalomár György, — mert az mindig sok pénzbe kerül . . . az ellenzéki mandatum ingyenbe jön . . . most hát én is ellenzéki leszek.

Savanyú nevetett.

— Akkurátosan úgy gondolkoztunk mink is oda haza; eddig mindig ellenzéki képviselőt választottunk, persze, a hogy tetszett mondani, egészen ingyen, de most meggondolta a város, hogy mi haszna neki az ellenzéki képviselőből? választ majd kormánypártit, de nem ám potyára. Ejnye no, beh kár, hogy épen egyforma gondolat ütötte a képviselő urat is, meg Csarabulyt is. — kedveskedett a tanácsos, — úgy már nem juthatunk egy gyékényre, pedig mikor ide méltóztatott jönni, bizony mindjárt az a gondolatom támadt, hogy «ihun, ez nem volna rossz».

— Hiszen azt hallom különben, hogy miniszteren alól szóba se állnak kigyelmetek.

Derült már Savanyú előtt, hogy kitől tudhat ez a képviselő úr mindent olyan szögiről végire. Nagyot nevetett.

— Azt csak Loncsár uram mondta, hogy megijessze a Kerekes Lajos fiskárius urat.

— Hát csak mindenképen kormánypárti kéne?

— Az.

— Aztán mennyit kérnének kelmetek?

Savanyú nagyot nézett. Az isten-teremtuccse! Erről még nem is beszélgettek.

Érezte, hogy még erre egyet inni kék. Töltött a képviselőnek is, magának is, Loncsárnak is. Aztán megbökte a szendergő Loncsárt. Az már szokva volt ehez a figyelmeztetéshez. Tudta, mit jelent az? Azt, hogy tele van a pohár, tessék inni. Hát felneszelt, a nélkül, hogy a szemét kinyitotta volna, s mint a sötétben elkezdte maga előtt tapogatni az asztalt, míg rátalált a poharára. Azt azután felemelte, közre tartotta, hogy kocczintsa hozzá a magáét Savanyú uram. A kocczintás meg is esett, de arra mégis csak kinyitotta a szemét Loncsár uram. Valami szokatlant érzett: kettős kocczintást. Ime ni: csakugyan két Savanyút lát; egyik a rendes, a kívül ő Csarabulyról eljött, a másik meg egy úri formájú, fekete képű. Nyámogott valamit, aztán még jobban igyekezett látni s végre heherészve megszólalt:

— Hehehe! Savanyú uram . . . nem igazság . . . maga duplán iszik . . . magának két pohara van . . .

— Úgy ám! — nevetett Savanyú uram, rákaesintva Csalomár Györgyre, — hát nem látja Loncsár uram, hogy ki ez itt? hiszen ez itt egy képviselő úr . . . nagyságos Csalomár György úr . . . tudja? hiszen már mondtam egyszer.

Bánta is Loncsár, akárki. Beharapta a pohár borát, azzal megint lehunyta a szemét és tovább szendergett.

— Osztan kicsoda ez a Loncsár uram? — kérdé suttogva Csalomár.

— Ki-e? — kérdé bámulva Savanyú, — hát nem tetszik esmérni? — mondá felig gyanusan, felig sérelmes kifejezéssel Savanyú.

— No, hát azt tudom, hogy Loncsárnak hívják és csarabulyi eszmadia.

Savanyú Mihály furcsálta a dolgot. Nagyon megnézte a eszmadia orrát, mintha azzal tanácsot tartana.

— Utóbb még azt se tudja a nagyságos képviselő ur, — szölt aztán félénk gyanuval, — hogy én ki vagyok?

S ennél a kérdésnél a mennyire lehetett, büszkén feltette a potrohát az asztalra, s két oldalt lekonyökölvén melléje úgy nézett Csalomár szemébe, mintha meg akarná azt búvólni, hogy «no most aztán szedd össze az eszed, képviselő barátom, ha okosan akarsz megfelelni».

Csalomár meghökken. Micsoda nevezetességekkel lehet itt neki dolga?

BEH SZERETNÉ TUDNI.

Fiatal úr : Szervusz Linácska, beh rég nem láttalak ;
 hogy vagy ?

Bakfis : (Magában.) Vajjon még tegez, vagy már tegez.

MIKOR SZÜLETETT ?

Tanár : No fiam, mikor született ?

Tanuló : Hatvan-kilenczben !

Tanár : Ezer-nyolczszázban ??

A VENDÉGLŐBEN.

Vendég : Hallja korcsmáros úr ! Ez a pecsétviaszk
 nagyon kicsi, elégeti az ember az újját !

Vendéglős : Ej ! ej ! ez a pecsétviaszk már száz úr
 kezében volt s csak ön tesz kifogást ellene.

MIÉRT HÁZASODIK ?

A : Barátom, mit hallok, te, a ki a házassulásnak
 oly nagy ellensége voltál, jegyet váltottál s megnősülsz ?

B : (rendkívüli kutyakedvelő) Barátom, beláttam, hogy
 a házi koszt jobb lesz mint a vendéglői — a kutyáimnak.

A PAPNÁL.

Beállit egy polgár a m—i öreg paphoz és kéri ki-
 adatni a «keresztelő-levelét».

Az öreg atya kikérdezi tövéről-hegyére, hogy ki volt
 az apja, anyja (olyik azt sem tudja); mikor született ?
 melyik esztendőben ? mikor az a nagy víz volt ? vagy
 mikor a torony gombját lefúta a szél, avagy mikor a
 cigánysor leégett ? Kukoricza-kapaláskor ? hernyózás-
 kor ? krumpli-ásáskor ? vagy meggy-éréskor ?

Átkeres az öregebbik fajta mátrikulákban hosszú
 türelemmel vagy tizenöt esztendőt, ám a polgártársnak
 e dicső földi világba való beköszönését nem látja meg-
 örökítve sehol.

Kijön végre türelméből s ráförmed az atyafira :

— Hová való kend ?

— Öcsödre, instálom.

— Hát akkor nem is itt született kend ?

— Nem ám, kérem alássan, hanem Öcsödön ; ott is
 keresztelték.

— Hát hogy gondolt kend olyan bolondot, hogy én
 a m—i anyakönyvekből adjam ki a kend keresztlevelét ?

— Hát kérem alássan, hogy itt jártam most a vá-
 sárban, azt hallottam, hogy itt a keresztlevel *sokkal*
olcsóbb.

A MEGBORBÉLYOZOTT TÓT.

A minap egy félig leborotvált, félig szakállas, baju-
 szos, féloldalt felsütött, féloldalt pedig simára fésült
 hajú tót begyeskedett az utcán ; később tudtuk meg,
 hogy a borbély-inasok szoktak ilyenformán egy-egy tóton
 tanulni, ingyen borotválás, frizirozás stb. fejében.

HOGY A VILÁG KI NE VESSZEN!...

— Rege. —

És szólt az Úr: — «Unom szörnyen
Azt az ósdi divatot,
Mit a világ ezer éve
Jóformán elkoptatott:
Ha egy férfi nővel együtt
Nyilvánosan megjelen,
Nyomukban a pletyka is már
Megszülessék hirtelen.
S ártatlan bár a beszédük,
De a világ rossz szája
Az ártatlan rendez-vous is
Rögtön sárba lerántja,
Minek aztán az a vége:
Hogy a férfi — *nőt kerül*,
S alig hoz hirt a farsang is
Egy, két házasság felül...
Ha ez soká *így megy*: — ucsese!
Ki hal akkor a világ,
S éhen hal sok szegény papom,
Mert stólapéznét ki sem ad!...
Teszek róla, — mondá az Úr, —
Hogy ez tovább *ne* legyen,
Hogy ártatlan tete-à-tete-ken
Ne botránkozzék a szem,
Hogy a férfi *ne* félje, hogy
Hirbe jön véle a nő,
De — gyanutlan, lassan-lassan
Mégis — *paphoz jöjjön ő!*...
Hogy is mondtam?... Lassan, lassan
Mégis paphoz jöjjön ő!...»

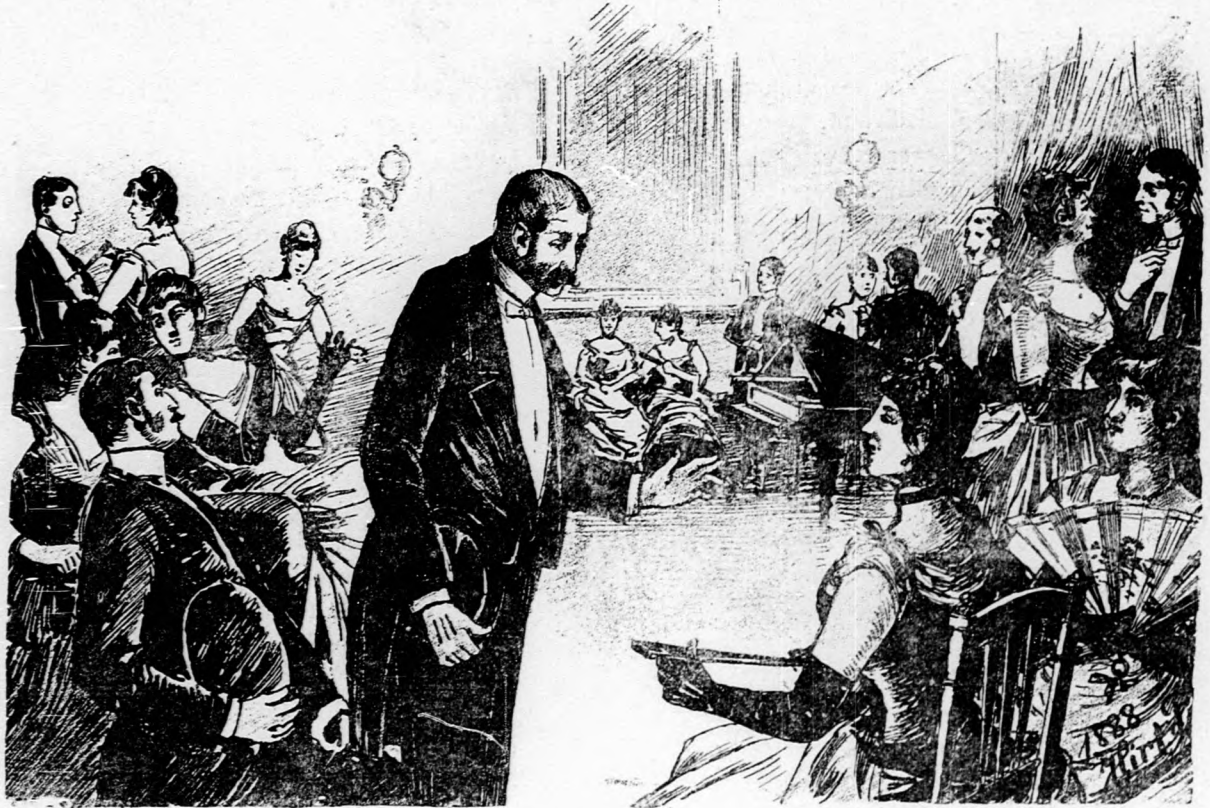
—
Es mert az Úr nem volt tag a
Tudós Akadémián,
(Hogy évekig törje fejét
Okos gondolat híján!)
Sem nincs közte budapesti
Magistrátus-uraknak,
(Aki minden okos eszmét
Évről évre halasztanak!)
Megszületett nála gyorsan
Az eszme s a kivitel,
S rendeletét telefonon
A földre *így* küldi el:
«Hol *jégpánczél* főd be vizet:
Fusson oda ifjú, lány!
S nem törődve ósdi néppel:
— *Kézt a kézbe* szaporán!

S vasszárnyakon elröpülve
Járjon együtt, bárha tán
Holtra unja magát addig
Az ott hagyott garde de dame!
És, hogy *ebben* ki se leljen
Botránkoztatót soha:
Elrendelem, hogy a jégnek
Az lesz priviléguma:
Hogy *ott* te csak *szived* kérdjed,
Ott: *amint* vágysz, *úgy* mulatsz,
S szalonképessé tesz ottan
Minden tréfát — Halifax!
Ott: ha szépen *mosolygysz is*:
Meg nem itél senki se,
Sőt, hogy ez még fel se tűnjön: —
Ott mindenki *ezt* tegye!
Ott, ha *pir* fut arczotokra:
Nem sikos szó hozza azt,
(Hanem az az üde lég, mely
Minden arczra pirt fakaszt!)
Ott ha kéz a kézt *szorítja*:
— Se nem *sértés*, se nem «*jel*»,
(Csak a férfi — udvarias.
Hogy hölgye ne essen el!)
Ott, a mama *mit se szólhat*
Hogyha lánya *messze jár*,
(Nem veszélyes az a jégen,
Ha a kicsi — csapodár!)
Ott — nem félve pletyka szótól —
Bátorabb a férfi mind,
És *kedélyesb* lesz a hölgy is
S ő is biztatón tekint, —
S villanó vas *míg* a körben
Egymás mellett lejt, forog, —
S villanó szem *míg* e közben
Férfi s nőnél *mosolyog*:
— *Addig-addig* szalad *együtt*
«Kéz a kézben» a szép pár,
Hogy egyszerre — ottan állnak
«Kéz a kézben» — *a papnál!*...
Hogy is mondtam?... Ottan állnak
— Kéz a kézben! — *a papnál!*...

—
Igy rendelte a jó isten,
Hogy a világ ki ne vesszen!
«Kéz a kézbe» — szaporán!
Fussunk hát te szép leány!

Futó Ferencz.

Úr: De hölgyeim, engedelmet kérek, ez a folytonos beszélgetés már csakugyan elviselhetetlen.

Hölgy: Úgy-e? én is azt mondom; az embernek már tele torokból kell kiabálnia, ha azt akarja, hogy megértsék.

FELVILÁGOSITOTTA.

— Nézze csak mamácska: miért áll a liba fél-lábon?
 = Hát..... bizonyosan elfelejtette, hogy két lába van néki.

AZ ANDRÁSSY-ÚTON.

Két lányka és egy délczeg urfi
 Robognak, mint a szél, tova;
 A lány az egyik,
 Kolostorból most szabadult ki;
 A másik, a szebbik
 Nem is volt ott soha.

Egyik dúsgazdag — atyja Krézus —
 Van pénze, háza, nyaralója;
 Másik modern milói Vénus,
 Amannak a társalkodója,
 S a nyalka urfi hajt keményen.
 Hab ül a libbenő serényen, —
 Mit bánja ő, s hét szilvafája,
 Hogy nincs egy holdnyi földje se,
 Mikor a gazdag lány arája:
 A szép meg kedvese.

FIGYELMES.

Úr: Itthon van Lilienduft Ábrahám úr?

Inas: Igen, de épen fürdik.

Úr: No, akkor majd máskor jövök: nem akarom öt e ritka élvezetben háborgatni.

DIVATKÉP.

CSAKUGYAN CZIFRA.

Híres volt a p-i csizmadiák mindenhatója, Czövek uram, czifra beszédéről.

Egyszer báljokra az ott lakó gróftól így hívta meg: — Ne restelkedjék a megátalkodott gonoszság élvezetében résztvenni.

Oda szolt egy úr:

— Ejnye Czövek uram, de czifra, hát azután maga érti-e, mit mondott?

Visszavágott Czövek uram:

— Önnökségedtől pedig nem kérek szeszt.

ANCOLOSAN.

— Instálom alásan, felraktam a pakkot.

— Jól van.

— Hát kérnék alásan valami kis díjat érte.

— Nincs apró pénzem, barátom.

— Hát azt akarja a nagyságos úr, hogy hiába fáradtam légyen?

— Azt nem akarom.... tudja mit: rakja le vissza a pakkomat.

X. KÁPLÁR MAGYARÁZATAIBÓL.

«A katona az ellenség előtt soha meg ne retiráljon, még ha keresztül lövik is; a bal kéz mutató ujjá pedig úgy simuljon a nadrág-zsinórhoz, mint a mennyei üdvösség a római pápához! Ha aszondom: «állj!» akkor koppannyon az a sarok, utánna pedig még a szempilla se rezegjen, mert a katona akár áll, akár megy, az olyan igenyes, mint mikor az érsek léniáz.»

A TÚRI PAP VAGY VITUS BÁCSI.

Igaz nevén Takácsy Vitusnak hívták, de mi, a 60-as években csak Vitus bácsinak tiszteltük. Én kolozsvári orgonista koromban ismerkedtem meg vele s nagy zenekedvelő lévén az öreg — az ismeretség a köztünk levő nagy korkülömbőség dacára is — ő 60—65, én 22—23 éves — csakhamar barátságga fejlődött.

Vasárnap délutánonként télen czellácskájában pipaszó mellett beszélgette el életének tréfás eseményei között azokat is, mik e lapok mult évi egyik számában elég hiven közöltettek. — De beszélt még sok mást, melyek humora nem áll amazok mögött.

Vitus bácsi a kis Erdélyben országos hírvégyházi szónok volt, egyházi szónoklatait katolikus, református, szász (lutheránus), unitárius, — szóval minden vallásfelekezettel egyenlő áhitattal hallgatta, természetes tehát, hogy nagyobb ünnepek alkalmával majd egyik, majd másik városba, faluba hívták meg prédikálni. Így történt egyszer, hogy a tordaiak is meghívták az öreget búcsúnapi prédikációra.

Vitus a szószerkekre lépven, érczes erélyes hangon prédikált a *hamis ítéletről*. Ékesszólása lebilincselte, magával ragadta az egész hallgatóságot. De oh fátum! a híres szónok beszédje vége felé egyszerre csak akadozni kezd, kifejezései tétovázók, hangja ingadozó lesz, zavartan kapkod a szószerke peremén fekvő kéziratához, forgatja ide-oda. Mind hiába! Elkezd egy mondatot. Nem megy! . . . nincs segítség! menthetetlen zavarban van. Remegő kézzel törölgeti homlokáról a verejtéket . . . Nem használ; végre mint a ki teljességgel meg van semmisülve, szánalmas arczczal néz a közönség közé, mely zavarát észrevevén eleinte csodálkozik, majd mozogni, suttogni kezd, sőt egyesek megbotránkozván, mormogva készülnek helyeiket elhagyni.

E kritikus pillanatban az öreg ismét visszaidézvén előbbi nyugalmát, érczes, határozott hangon folytatja: «No lássátok keresztény atyám fiai, csak az imént prédikáltam nektek a *hamis ítélet* káros voltáról, de mit használt? Azt, hogy szinlelt zavaromból hamisan ítéletek felettem, magatok közt suttogván, hogy «Nini? Vitus nem tudja a predikációját.» Pedig nézzétek: ezen a papir lapon nincs egy árva szó, de még egy koczka betű sem, hanem így ítélt a világ és így a tordaiak. Amen.

Mikor Urbán generális kérdezte hogy a forradalom alatt melyik párton volt, «Én — felelt Vitus — az evangéliumi párton voltam».

«Hát az milyen?» kérdé csodálkozva Urbán.

«Az, vitéz generális úr, a melyik azt tartja, hogy «add meg a császárnak a mi a császáré, és az istennek a mi az istené».

«No jó, jó, tisztelendő úr, mond Urbán, de hisz magának most is Kossuth-kalapja van!»

«Vitéz generális úr! nem ágyú ez, se nem puska, nem sült ez el, nem kell ettől félni.»

Az öregnek ezen válasza, a bár ellenséges, de jó szívé és emberséges Urbánnak annyira megtetszett, hogy Vitus bácsinak azonnal fegyver-engedélyt, sőt még dohánytermelési jogot is adott. De ezen aztán az öreg úr csakugyan majd hogy rajta nem vesztett.

A túri parochia bejárata fölé ezen bölcs mondás volt írva: «*Ha jöttök leszték, ha hoztok eszték.*»

A dohányos táblát ellenőrző finánczok azonban e nem épen bízható motto dacára is gyakran ellátogattak a plebániára, mindanyiszor felmérve a dohányos táblát, hogy vajjon az utolsó mérés óta nem-e nagyobbodott meg.

Vitus bácsi azt gondolva, hogy jó néha az ördögnek is gyertyát gyújtani, a finánczokat hol egygyel, hol mással szegénységhez képest megtraktálta. A dohányos táblában soha sem volt hiba.

Ámde a finánczok tulságos gyakori látogatása az öregnek terhes kezdett lenni, s gyér éléskamrája a vendégséget sem állván ki soká, a traktákat végrelegesen beszüntette.

No most jaj lesz neked Vitus! gondolta magában az öreg. Mikor a finánczok már tán vagy 45-ikszer mérték a dohányos táblát, egyszer csak nagy robajjal törtetnek szobájába.

— Tisztelendő úr! — mond az örvezető — baj van!
— Ugyan mi, vitéz káplár uram.

— Hát bizony az, hogy a dohányos tábla 3 hüvelyk 9 egész és fél vonallal hosszabb mint szabad volna lennie!
— És ez olyan nagy baj, kérde az öreg.

— Bizony tisztelendő ur, ez olyan nagy baj, hogy erről mi most jegyzőkönyvet veszünk fel, s azután elveszti termelési jogát s még fizet rá vagy 120 forint büntetést!

— 120 forint büntetést! No akkor ez már csakugyan nagy baj, mormogta az öreg, s elhallgatott.

De leleményessége nem hagyta el, benyult fiókjába, kivett onnan egy pompás mívű nagy ezüst kupakos tajték pipát s mikor szépen megtörülgette, odaszólt az örvezetőnek:

«Ugyan vitéz uram, mondja meg, mit érhet ez a pipa?»

— Ez a pipa? — mond ragyogó szemmel a fináncz, ez a pipa bizony testvérek közt is megér 60—70 forintot.

— Lássá barátom én ezt annak idejében br. Bornemisszától kaptam ajándékba, de már bele untam, szeretnék rajta tuladni, de nem lenne olyan szives még egyszer megmérni azt a dohányos táblát? tudja! hibázni emberi dolog.»

— A bizony igaz — mond a fináncz — jó lesz biz' azt még egyszer felmérni, hát ha megcsuszott vagy mi az a lánca.

El is mentek; mérték-e? nem-e? nem bizonyos; de az bizonyos, hogy rövid idő mulva visszajöttek, s örömsugárzó arczczal jelentették az öregnek, hogy «no tisztelendő úr, mégis önnek volt igaza, csakugyan nincs ott semmi hiba, nem hosszabb az a tábla egy hajszállal sem.»

— Hát köszönöm a szíveségét, — mond az öreg — hanem hogy köztünk többet ilyen keveredés ne legyen, írja fel azt erre az árkus papirosra.

A fináncz erre teljes hivatalos stílusban rá irta az ivre, hogy — «*gut gemessen*». Mire az öreg vette a Befundot, beletakarta a pipát, betette az asztal fiókjába s ráfordította a kulcsot.

A finánczok egy darabig meglepetve a váratlan fordulaton, meredten néztek egymásra, végre megszólalt az egyik:

— Tisztelendő úr! hát a pipa?

— No tudja vitéz úr, jobban meggondoltam a dolgot, ajándék tárgyától nem jó megvalni, hát majd csak megtartom magamnak.

KÉPES BESZÉD.

Városi tisztviselő választáskor valamelyik állomásra egy bennszülött és egy megyebeli pályáztak.

Tanakodtak a képviselő gazda emberek, hogy mit tevők legyenek.

A legokosabbik aztán így szabta meg az irányt:

«Azt tartom, szántsunk mi csak a magunk ökrével.»

UGYAN MIVEL BIZONYITSON HÁT?

A. nagyon szerette volna meggyőzni ismerőseit arról, hogy valamely tettet, melynek elkövetését a pletyka rá kente, nem követett el.

Mikor már tagadásait, minden bizonyítékát és érveit meglehetősen hiába fölhorodta, — fölkiáltott:

— De hiszen én bolond lettem volna, ha azt tettem volna!

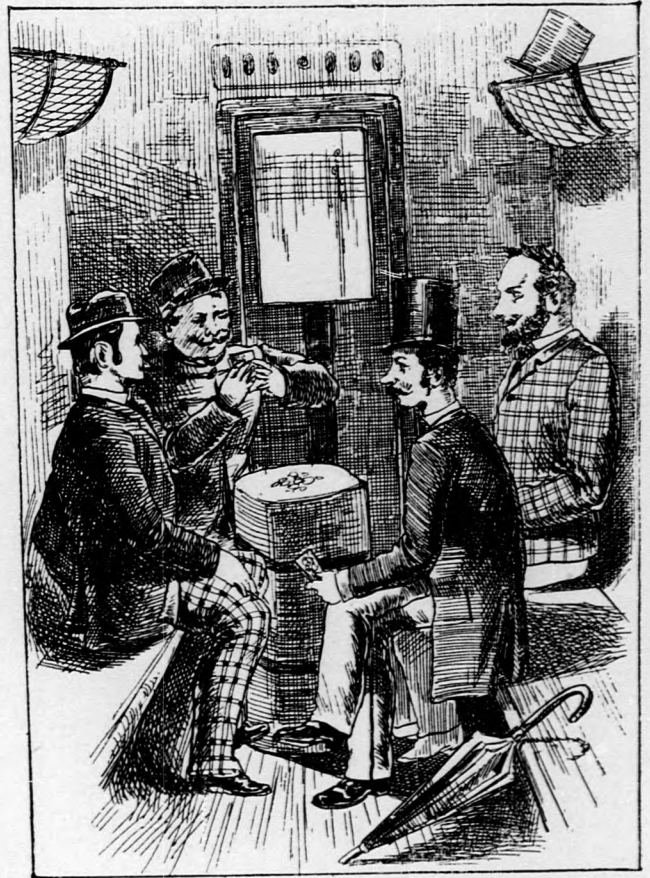
= No ez még éppen nem zárja ki, hogy tette, — jegyezte meg az egyik vallató.

NE KISÉRTSD A KONDUKTORT.

Konduktor: (Útazó kártyát értve.) Kártyát kérek, uraim.

Egyik úr: Tessék. (Osztt neki.)

S a konduktor úgy ott felel magát, hogy nem lyukasztja az egész út alatt a kártyákat, hanem gusztálja.

FÁJ A SZIVEM.

Fáj a szivem; fáj a szivem
Te miattad, kedvesem;
Szerettem már, de oly híven
Ily igazán sohasem.

Fáj a szivem, mert csalódtam
Te benned is angyalom,
Kisasszonynak gondoltalak,
S láttalak a — karzaton.

X. Y.

NYOMÓS OK.

Meglátogatta a k—i ember s—i sógorát egy ünnepnapon s együtt misét hallgattak.

Mise után azt mondja sógorának a k—i ember: «No má sógor, a keetek papjának a prédikációja csak még sem oda ám, a hova a mi papunké.»

Mire a s—i ember:

— Elhiszem ám, mákos ucse! mikor a mi templomunkba a prédikáló szék fölé csak fából került — szent lélek.

Egy ismeri sportsman a napokban vadászatra hívta meg egyik barátját, de mert a vadaskertben nem igen volt nyúl, azt találta ki, hogy nyúlörbe varratott nehány macskát s kellő pillan atban eleresztette azokat a megbujt jáger által.

Azt persze elfelejtette, hogy a macskának az a szokása, hogy mihelyt bajt érez, rögtön a fára szalad.

DIÁK „STIKLI”.

Olyan «másnap» hangulatban ballagott három kőrösi diák a nagy útczán haza felé az előadásról. Elverték tegnap a gázsit a Gyémánt zsidónál; nem volt egy veszekedett kajczárjuk: pedig ez általában véve is baj, hát még akkor, mikor kettejök katona-sorban lévén, másnapra még Kecskemétre is kellett volna szuper-vizitációra menni!

Törték a fejüket, hogyan juthassanak át *ne gyalog*, hanem vagy vasuti, vagy egyéb alkalmatossággal. De nem mutatkozott semmi kilátás; minden hitel és «póthitel» ki volt merítve.

Egy koresma előtt mennek épen el, honnan éktelen danolás, kurjongatás hallatszik ki. Az utczán gazdtalan kocsí áll, két jó mokány lóval.

Ezek itt búsúlnak. Bizonyosan a gazdájuk odabenn mulat.

A diákok összenéznek — mintha mindhárman egyet gondoltak volna — mitse szólnak, — csak felpakolnak szépen, csendesen a kocsira; aztán közébe vagdálnak a lovaknak és meg sem állnak Kecskemétiig.

Ott elvégzik a dolgukat s másnap visszatérve egyesesen a városházához hajtatnak; ott bejelentik a «bitangságban talált» lovakat, és — mintha ez a legmagátólértetődőbb dolog volna — fel is veszik a kapitányi hivatalnál a kemény tíz forintokat, melyeket a másnapra, kijózanodott ijedt gazda letéteményezett volt «a bécsületes megtalálónak». S még meg is köszöntették maguknak.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

D-r E-l. (Bdpst.) Úgy teszünk. — Az apróságok beválnak. — *M-sz L-s.* (Szndr.) De igen jól sikerültek. Az egyikhez rajzot is adunk. — *Sz-i K-n.* (Bpst.) A versek nem ütnek meg a mértéket. — *W-ly K-ly.* (Gyr.) Irtunk. Reméljük: meg van nyugtatva. — *Izolák.* Jók, mint mindig. — *D. E.* «A hang-jegy» és «A makk ász» versek nem közölhetők. Maradjunk egyelőre a prózánál. — *G-y S-r.* Az apróság beválik, de t. példányt csak hosszabb munkásság után adhatunk. — *T-l A-l.* (Bpst.) A műferdítés jó, de ilyen hosszabb formában nem, legfőkébb csak egyes sorok alakjában foglalkozhatunk effélékkel. — *N-ba.* (Bpst.) A rajzok mintha egy cseppecskét gyengébbek lennének, mint a régebbiek. Aztán kérjük: ne tessék színes tintával, hanem tiszta fekete tussal rajzolni. — *Dr. G-y B.* (Bpst.) Az a könyv rendelkezésére áll, de hova küldjük? — *H-th.* A Henrik úr levele nem lapunkba való. — *Petulans.*

Az originális szám'a-kivonatát közöljük. — *W-y K-ly.* («A kamélia.») «A szusz» nem szorította ki a kisebb humoreszkeket. Sőt azon leszünk, hogy effélék lehetőleg mindig legyenek a lapban, mert célunk, hogy mentől több olvasni valót adjunk — s így az ön humoreszkje is bekerülhet. Hanem előbb még elolvassuk. Terve, melyet még régebben közölt velünk, valószínű s mi szívesen hozzá is járulunk. — *Dr. V-s S-n.* (Rszmbt.) Kérését szívesen teljesítjük, mielőtt egy kis időnk akad rá. — *M-y J-ő.* (Bpst.) A versikék közül a «Szerelemből» című még fog. jelenni — *R-r S-r.* (Ks.Vrd.) Nem használhatjuk — *E-s N.* (Ard.) A javát közre adjuk; úgy lehet, hogy némelyiket rajzzal. — *Fr-d F-cz.* (Akad egy-két közölhető. — *O-s Cézár.* (Bpst.) Verse nem felel meg lapunk igényeinek.

Több kéziratról jövőre.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Szabó Endre.** (Lakása: József-körút 48.)

Miként óvakodhatunk a csalódásoktól

az általános közkedveltségű Brandt Rich.-féle svájci labdacsook vásárlásánál? Az által., hogy mindenekelőtt a «Rich.» keresztnévre kell a fősúlyt fektetnünk. Továbbá a svájci labdacsook barátai igen jól tudják, hogy minden doboz használati utasítással van körülveve s ezt egy keskeny gummiszalag szorítja hozzá; vételkor tehát vegyük le ezen használati utasítást s rögtön győződjünk meg: vajjon a kerek vörös ragjegyén a keresztben bele van-e fekete betűkkel nyomtatva «Brandt Rich. gyógyszerész-féle svájci labdacsook». — A veres alap közepében e fehér keresztnek s azon Brandt Rich. névalírásának kell állani. — A ki egész biztonságban akar lenni, az vágja ki lapjából ezen pár sort s vétel alkalmával hasonlítsa azt egybe! Ára 70 kr. a gyógyszerzertárban.

A MAGYAR GAZDASSZONYOK ORSZÁGOS EGYLETÉNEK

NAGY

ÁLARCZOS BÁLJA

az általa gyámolított árvák javára

a vigadó termeiben, vasárnap, január 22-én

Minden belépti jegyhez nyeremény-szelvény adatik, melylyel diszes tárgyak nyerhetők.

Belépti jegy 1 fnt 50 kr., kezdete 9 órakor.

TROMF!

Humorisztikus naptár!!

1888-ra, temérdek képpel.

Ára 1 fnt.

Mertens és Társa

első rangú

fényképészeti műintézet

Erzsébettér 7., a bécsi-utca sarkán.

Legnagyobb műterem csoport-felvételekhez.

Olaj-festmények.

Szakállnövesztésre az egyetlen, legbiztosabb és legszilárdabb szer

Bosse Pál EREDETI MUSTACHES-BALZSAMJA.

Előbb.

A siker biztosítva 4-6 hét alatt. A bőre teljesen ártalmatlan. Bizonyítványok öbbről hozatnak nyilvánosságra. Szállítás titkárítás mellett, utánvételt is. Egy szezenze fnt 1.80. Kapható Budapestben: Török József gyógyszerzertárban, király utca 12. Bécsben: Weis J. gyógyszerzertárban, a «szerecsenhez» Tuchlauben, 27 szám.

Most.

Hirdetések

az ÜSTÖKÖS részére

felvételnek kiadóhivatalunkban

Budapest, Kecskeméti-utca 6. sz.

Városligeti Artézi-forrás.

Az artézi kút vize a nem alkalikus, csekély kénartalmu vizek közé sorolható s már eddig is jó sikerrel használtott u. m.

1. Az emésztő szervek bántalmainál különösen idült gyomor-hurotoknál, gyomor-göresöknél és májbajoknál.

2. Idült csúznál, köszvénynél és azok utópántalmainál, minők: ízületi merevségek és csontdagasztatok.

3. Lobos kórfolyamatok után felmaradt izzadmányok eloszlata.

4. A garat és légeső idült hurutos bántalmainál részint öblítés; részint belégzés alakjában.

5. Vese-bántalmaknál.

6. Idült bőr-bántalmaknál, a mennyibe, nemcsak a víz hőfoka, hanem annak kiváló nagy mennyiségű szén-sav-tartalma a külbőr idegeire nagy befolyással van.

7. Idült fekélyek és sebek gyógyításai folyamatának gyorsítási céljából. E víz megrendelhető a városligetben az artézi kút irodában és az e célra meghatalmazott tőzsdékben is.

Egy puttony víz ára földszint és I. emeletre 20 kr. II. III. és IV. emeletre 25 kr.

A vállalkozó.

A PALLAS

irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában megjelent s ugyanott valamint minden könyvárusnál kapható:

BOSZNIA és a HERCZEGOVINA

Uti rajzok és tanulmányok.

Irtta

ASBÓTH JÁNOS.

Egy-egy kötet ára 3 frt 50 kr.

Egy-egy füzet ára ..... 30 kr.

Előfizetés 10 füzetre
bérmentes elküldéssel 3 frt.

"ABBAZIA"

czimű

új kávéházamat

a Teréz-körút és Andrásy-út sarkán, 49. sz. a.

január hó 10-én megnyitottam.

Midőn erről a n. é. közönséget értesitem, tisztelettel kérem becses pártfogását.

Kiváló tisztelettel

Steuer Gyula.

Megjelent és kapható

a PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság kiadásában (Budapest, Kecskeméti-utca 6.)

Nyilvántartási utasítás

a cs. és kir. hadsereg és hadi tengerészet számára.

I. rész:

A legénység állományába tartozó egyének.

Hivatalos kiadás.

Kiadta a magyar kir. honvédelmi miniszterium.

Ára 45 kr.

Legalkalmasb ajándék!

STERNBERG ÁRMIN

hangszergyára Budapesten, VII., Kerepesi-út 36. sz.

LEGÚJABB HARMONIKA-FUVOLA 12 billentyűvel, kellemes hangokkal: bárkinek igen kellemes mulató-eszköz. Ára 2 frt. Mindennemű hangszerek nagy raktára. 200 képpel díszített nagy hangszerkatalógus kívánatra ingyen. Harmonikáról külön árjegyzék. Javítások pontosan teljesítettnek.

Több száz szobára folytonos készletben tartok asztalos- és kárpitós-butort

a legegyszerűbb kivitteltől a legnemobbig csakis szolid minőségben legolcsóbb gyári árak mellett

STEINBACH SÁNDOR

kárpitós, díszítő és butorgyáros

Budapest, Ferencz József-tér 6.

a lánczhiddal és az új rendőrségi palotával szemben.

Menyasszonyi ketengyéknek és nagyobb mervű berendezéseknek megfelelő engedmény. Különösen ajánlható: A kedvelt ruganyos ágybetétek (egész ágyberendezés egy darabban) árja 12 frt. Ugyanez mint ottomán használható 14 frt, a hírneves garçon-támlányok (támlány-ágyak) 30 frt. saját szabadalmazott találmány. 4060

Kívánatra raktárom egyes butordarabjainak eredeti fényképét megküldöm.

Figyelmeztetem a t. cz. közönséget óvakodni a fővárosban egy idő óta napfényre vergődött oly sokatigérő butorczegekétől, mint asztalos társaságok és szövetkezetek, valamint butorelárusítóktól magánlakásokon, állítólag uraságok elutazása elhalálozása (a lakás egyszersmind bérbeadása mellett) vagy egyéb okok miatt, melyek majdnem kivétel nélkül a t. cz. közönség ámitására és téntra vezetésére szolgálnak; azon helyzetben vagyok szolid gyártmányokat olcsóbban szállíthatni, mint az itt megjelöltek csábító eljárásuk daczára.

A PALLAS irodalmi és nyomdai részvénytársaság könyvkiadóhivatalában (Budapest, IV., Kecskeméti-utca 6. szám) kapható:

NEMZETGAZDASÁGI

és

STATISZTIKAI

ÉVKÖNYV.

Szerkeszti:

DR FÖLDES BÉLA.

Harmadik évfolyam, 1886.

Ára füzve 3 frt 20 kr.,

kötve 4 frt.